

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΩ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντός οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΩ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΩ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημερινὰ ἐντυπώσεις ἐκ Λουτρακίου. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Χριστοῦ.
Ἡ κόρη τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ παλαιὰ Κόρινθος. Ἡ Κόρινθος τῶν Ἀρ-
χαίων. — Παιδαγωγικαὶ μελέται Ε'. (ὑπὸ Αἰκατερίνης Λασκαρίδου).
— Μία ἡμέρα τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης Γ'. (ὑπὸ Κ. Welizverski). —
Τὸ Συνέδριον τῶν γυναικῶν Γ'. (ὑπὸ Μαρίας Μαρτέν). — Ποικίλα.
— Συμβουλαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ

Καλὴ μου φίλη,

Φοβοῦμαι, ὅτι θὰ ἀρχίσῃς νὰ μὲ βαρύνεσαι μὲ τοὺς χωρι-
κοὺς καὶ τὰς χωρικὰς μου ἐντυπώσεις. Ἀλλὰ τί θέλεις νὰ
σοῦ γράψω ἀπὸ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐξορίαν μου ἢ ὅ, τι ἔχω ἀνά-
πᾶσαν στιγμὴν ἐμπρὸς μου; Ἐπειτα, νομίζω ὅτι, ὡς ἡ φύ-
σις εἶναι τὸ ὠραιότερον καὶ πλουσιώτερον βιβλίον τοῦ κόσμου,
ἀπὸ τοῦ ὁποῦ δύνανται τις νὰ ἀντλήσῃ θαυμάσια διδάγματα,
οὕτω καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ, οἱ ζῶντες πλησιέστερον μὲ τὴν
μεγάλην αὐτὴν διδάσκαλον, δύνανται μεθ' ὅλην τὴν ἀγρο-
ικίαν καὶ ἀμάθειάν των νὰ μᾶς χρησιμεύσουν εἰς πολλὰ ὡς
ἐξαίρετα πρὸς ἀπομίμησιν παραδείγματα.

Ὅσον δὲ τοὺς μελετᾶ τις, τόσον προβάλλει εἰς ἐαυτὸν τὴν
ἐρώτησιν: — Ἄρα γε ἡ πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμὸς κατέστησαν
τὸν ἄνθρωπον εὐτυχέστερον, ἢ τοῦλάχιστον τὸν κατέστησαν
καλλίτερον τοῦ χωρικοῦ, τοῦ ἀπολιτίστου καὶ ὀπισθοδρομικοῦ;

Διστάζω νὰ ἀποφανθῶ ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.
Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ ἀποφύγω τὸν πειρασμὸν νὰ σοὶ ἀπει-
κονίσω μίαν δεκαπενταετίδα μὲ μὲν παιδίσκην, θυγατέρα τοῦ
ἐδῶ οἰκοδεσπότη μου, τὴν ὁποίαν μελετῶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας

τῆς ἐδῶ ἀφίξεώς μου. Ἡ μετ' αὐτῆς γνωριμία λύει κατὰ τὸ
ἥμισυ τὴν ἀπορίαν μου. Εἶναι ὠραίος τύπος μελαγχροίνης,
μὲ γραμμὰς ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ ἐπάνω καθαρῶς ἑλλη-
νικὰς. Μέτωπον πλατύτερον ἴσως ἢ μᾶλλον ὑψηλότερον τοῦ
δέοντος, τὸ ὁποῖον σκεπάζει ἀπὸ τὰ δύο πλάγια κακοκτενι-
σμένη ἢ μαύρη, ἢ καταμέλανος κόμη, εἰς σχῆμα ἡμιδιπλω-
μένων πτερύγων πτηνοῦ καταπίπτουσα. Τῶν ὀφρύων τὰ τόξα
διαγράφονται λεπτὰ καὶ μόλις κυρτούμενα εἰς τὴν βάσιν τῆς
ρινός, ἣν φαίνονται συγκρατοῦντα, τόσον τὸ μετωπικὸν ὄστον,
τὸ πλαισιοῦν τοὺς ὠραίους, μαύρους ὀφθαλμούς, διαγράφει εὐ-
κρινῶς τὴν καμπύλην ταύτην.

Τὴν μύτην τῆς χωρικῆς μου εὐρίσκεις εἰς τὸ πρόσωπον
ὄλων τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων, τὰ ὁποῖα φιλοξενοῦν τὰ Πα-
ρισινὰ μουσεῖά σας, ὡς καὶ τὸ ὀμαλόν, τὸ ἀνεπαίσθητον τῶν
παρειῶν στρογγύλευμα. Ἀλλ' ὅτι δὲν εἰκονίζεται οὔτε μὲ τὰ
ζωηρότερα χρώματα εἶναι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν. Σὲ παρα-
καλῶ νὰ προσέξῃς εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτόν.

Δὲν εἶπα ἡ θερμότης, ἡ ζωὴ, ἀλλὰ τὸ φῶς. Τὰ μάτια τῶν
χωρικῶν ἐν γένει γυναικῶν εἴτε εὐμορφα, εἴτε μὴ, εἶναι μά-
τια ἐξαιρετικῶς φωτεινά, ἀλλὰ ὄχι θερμά. Νομίζω ὅτι εἰς
τὸ σκότος κατὰ τὰς ἀσελήνους νύκτας, ἐὰν συνοδεῖα ἀπὸ τὰς
ἐδῶ χωριατοπούλας ἐξήρχετο εἰς τὸ ὑπαιθρον, θὰ ἀπετέλει
ἐν εἶδος φωταφίξας, ἢ ὁποῖα ἡρέμα καὶ ὀμαλῶς θὰ διέλυε τὴν
μονοτονίαν τοῦ σκότους, χωρὶς κίνδυνον νὰ ἀνάψῃ τὴν ἐλαχί-
στην φλόγα καὶ εἰς τὴν πλέον εὐπαθῆ καὶ εὐέξαπτον καρ-
δίαν. Ἡ ψυχικὴ κατάστασις τῆς χωρικῆς, φίλη μου, διατυ-
ποῦται θαυμάσια εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἀπὸ μικρὰ, πολὺ
μικρὰ, παλαίει μὲ τὴν ζωὴν, γνωρίζει τὰς χαρὰς καὶ τὰς πι-
κρίας της, ζῆ περισσότερον μὲ ἐαυτὴν καὶ ἀφ' ἐαυτῆς, ὅπως
οὔτε πάθη θερμά, οὔτε στοργικὰ μεγάλα συγκινήσεις συγ-
κλονίζουσι τὰ στήθη της. Χωρὶς νὰ ἔχη, ἴσως, συνείδησιν εἶ-
ναι μεγάλη φιλόσοφος, τὴν ὁποίαν ἐλάχιστα συγκινεῖ καὶ ἡ

μεγάλη χαρά και η μεγάλη λύπη. Δι' αυτήν εκπλήξεις και αποκαλύψεις, μυστήρια και απόκρυφα δεν έχει η ζωή.

Είς τόν καθημερινόν συγχρωτισμόν της με τους πρὸς ἄλλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως παλαιόντας γονεῖς της, με τους ἀρρενας τῆς ἡλικίας της, με τὰ πρόβατα και τὰς αἰγὰς της, τῶν ὁποίων εἶναι ὁ φύλαξ και σύντροφος, ἡ μικρὰ χωρική συνειθίζει νὰ παλῆται πρὸς τὴν ζώην, νὰ ἀναγινώσκη ἐνωρίτατα εἰς ἄλλας τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου τῆς φύσεως. Οὕτε πρὸ τῶν κινδύνων δειλᾷ, ἀλλ' οὕτε ἐρυθρᾷ και καλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς, δι' ὅ,τι αἰ ἐμπειρότεροι τῆς ζωῆς ἐξ ἡμῶν θὰ ἀπέστρεψον τὸ πρόσωπον.

Και ὅμως τὰ ζῶα αὐτά, ὡς με τὴν περιφρόνησιν τὰς τιτλοφορεῖς, εἶναι πολὺ ἀγνώστερα και ἠθικώτερα και τιμιώτερα τῶν περισσοτέρων κορασιῶν τῶν παρθενωγαγείων μας, μὴ ἐξαιρουμένων και ἐκείνων, ἅς εἰς τὸν τύπον σου ἀνατρέφουν αἰ εὐσεβεῖς τοῦ Χριστοῦ ἀδελφαί.

Μὴ ἐξοργίζεσαι, σὲ παρακαλῶ, διότι τὸσον ὑποβιβάζω τὴν μορφωτικὴν και ἠθικοποιοτικὴν ἱκανότητα τῶν ἀγίων αὐτῶν γυναικῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὀφείλεις ὄλην τὴν σοφίαν σου, ἀλλὰ και ὄλον τὸν ἐγωισμόν σου. Μὴ με ὀνομάσης πάλιν ἀσεβῆ και ἀγνώμονα πρὸς τὰς πνευματικὰς αὐτὰς μητέρας, αἰ ὁποῖαι δι' ὀλίγον καιρὸν ὑπῆρξαν και ἰδικαί μου τοικῶται.

Σέβομαι βέβαια τὴν αὐταπάρησίν των, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὰς θαυμάζω ὅσον τὰς χωρικὰς. Αὐταὶ ἀντιμετωπίζουν τὴν ζώην με ὄλας τὰς πικρίας και τοὺς ἀγῶνάς της, και πισταὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον προορισμόν των δημιουργοῦν οἴκους, ἔστω και πτωχικοὺς και μικροῦτον πολλάκις, ἵνα δώσουν εἰς τὴν πατρίδα ἀκαίους και ἀφιγνῆλους ἄνδρας και ἰσχυράς ὡς αὐτὰς μητέρας. Αἰ ἄλλαι με τὸ μέλαν ἔνδυμα και τὸ σχοινὶ εἰς τὴν ζώνην, εἰς τὴν πρώτην ἀπογοήτευσιν τῆς ζωῆς, εἰς τὸν πρῶτον δυσυπέβλητον ἀγῶνα τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐσπαρμένος μᾶλλον με ἀκάνθας παρά με ρόδα, διχκόπτουν τὰς σχέσεις των μετ' αὐτοῦ.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ κόρη τοῦ πολιτισμοῦ

Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐπροξένησεν εἰς τὴν ψυχὴν μου μίαι τυχαία σύμπτωσις, ἣ ὁποία ἔκαμε νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν ἱεροτελεστίαν τοῦ χρίσματος μιᾶς καθολικῆς ἀδελφῆς. Πρὸ τεσσάρων ἀκριβῶς ἐτῶν ἐταξείδευον εἰς τὴν βόρειον Ἰταλίαν, διῆλθον δὲ και ἡμέρας τινὰς εἰς τὸ Μιλάνον. Εἶχον και ἄλλοτε ἐπισκεφθῆ τὸ Dôme, τὸν θαυμάσιον αὐτὸν γοτθικὸν Μητροπολιτικὸν ναόν, τοῦ ὁποῖο ἡ ἐκ μιριάδων ὀδοντωτῶν μαρμαρίνων ποικιλιμάτων στέγη ἀποτελεῖ ἐν τῶν καταπληκτικωτέρων ἀριστουργημάτων τῆς γοτθικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ἀλλὰ και τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ αὐτοῦ με τὰς ἐκ μαρμαρίνων στύλων συστοιχίας του μοὶ ἤρρεσε τὸσον, ὥστε ὁσάκις διηρχόμην ἐκεῖθεν εἰσηρχόμην και ἔκαμνα ἕνα γύρον. Τοῦτο με δίδεθε καλὰ και ἀρμονικὰ δι' ὄλην τὴν ἡμέραν.

Τυχαίως λοιπὸν εἰσελθούσα περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐνὸς Σαββάτου εἶδον τὸν ναὸν ἐξ ὄψεως διχκοσμημένον, ἤκουσα μουσικὴν συμφωνίαν ἐν ὄργανον, ἣ ὁποία εὐθὺς ἀπὸ τῆς θύρας κατεπλημύρηνσε τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ μεγάλης συγκινήσιν και ἐνῶ, πατοῦσα ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων, ὡς πράττομεν

ὁσάκις αἰσθητικ σεβασμοῦ ἢ φόβου ἢ κτανυξέως μὰς κυριεύη, ἐπροχώρουν, ἠρωτήθην παρὰ μεγὰλοπρεπῶς ἐνδεδυμένου τελετάρχου ἐὰν ἤμην συγγενίς. Ἀπήντησα, σοὶ τὸ ὁμολογῶ, χωρὶς νὰ ἐρυθριάσω, και, ἂν και ἠγνώσουν ἐντελῶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἐπὶ τέλους δὲν ἐπρακτο ἐγκλημα. Τὸ νὰ θέλω νὰ παρευρεθῶ εἰς μίαν ὠραίαν ἱεροτελεστίαν, τὴν ὁποίαν ἡ θαυμασίαι ἐκείνη μουσικὴ μετέβαλλεν εἰς ἀληθῆ τῆς ἀκούης πανήγυριν, βέβαια δὲν ἦτο ἀμαρτήμα.

Λιπὸν ἐπροχώρησα, ἔλαβον θέσιν μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου εἰς δύο καθίσματα και ἤρχισα νὰ ὑποθέτω ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κηδεῖας ἐπιφανοῦς τινος, τὸσον ἡ στάσις τῶν ὀλίγων κοσμικῶν κρητισμάτων και τῶν πολλῶν μοναχῶν ἐκ τῶν δύο φύλων, μοὶ ἐφάνετο περικλήγης και συγκινητικῆ. Μάτην ἐζήτησα τὸ ἐπιμηκεῖς και στενὸν κιβώτιον, ἐν ᾧ ἐγκλείεται, ἵνα μεταβῆ εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου ἀνθρώπος. Αἶφνης με περιπαθέστατον finale τοῦ ἀνακρουμένου ὄργάνου και μετὰ τοὺς τελευταίους ἀναπαλμούς τῆς φωνῆς τοῦ ὑψιφώνου, ὅστις ἐφάνετο ἐν ὑστάτῳ λυγμῶ ἀποχαιρετίζων τὴν ζώην, προσῆλθεν εἰς τὸ μέσον τοῦ νάρθηκος νεαρὰ παρθένος, ἣτις πρὸ ὀλίγου εἶχε θυσιάσει εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἐστχυρωμένου τὴν ὡς δέσμη χρυσῆς μεταξὺ μακρὰν κόμην της, μετ' αὐτῆς δὲ και ὄλον τὸ κοσμικὸν παρελθόν της και ὄλους τοὺς δεσμούς, οἵτινες τὴν συνέδεον πρὸς τὴν ζώην. Ἦτο μελαγχροινὴ, ὠρὰ και, τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της μόλις διαγραφόμενα λεπτὰ ὄζα, εἶδον εἰς τὸ πρόσωπόν της καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν νεάν μου ἐδῶ χωρικήν

Εἰξεύρεις, φίλη μου, ποῖαι σκέψεις ἐκυφοροῦντο εἰς τὴν κεφαλὴν μου τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐκείνη ὑπέσχετο νὰ λησμονήσῃ τὸν κόσμον; Μὲ τί παρωμοίαζα τὴν μικράν, τὴν ὠραίαν και τρυφερὰν ἐκείνην παρθένον, ἣτις ὑπέσχετο νὰ ζῆσῃ μονάζουσα και προσευχομένη; Μὲ τὸν νεοσύλληκτον στρατιώτην, τὸν εἰς τὴν τρυφήν και μαλθακότητα τῆς ζωῆς ἐξωκειωμένον και εἰς τὴν πρώτην μάχην στρέφοντα τὸ ὄπλον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδωκεν ἡ πατρίς, ἵνα τὴν ὑπερασπίσῃ, κατὰ τῆς ἰδίαις του κεφαλῆς. Παρὰ νὰ ἀγωνισθῆ, παρὰ νὰ ἀψηφῆσῃ τὰς φονικὰς σφαίρας τοῦ ἐχθροῦ, αἵτινες πίπτουν ὡς χάλια κύκλω του, παρὰ νὰ ὑποστῆ τὴν πείναν και τὴν γυμνότητα και τὰς στερήσεις τοῦ βίου τῶν μαχῶν, παρὰ νὰ ἀναμετρεῖται καθ' ἡμέραν και κάθε ὥραν με τὸν κίνδυνον και με τὸν θάνατον προτιμᾷ νὰ ἀποθάνῃ, προδίδων και τὰ πρὸς τὴν πατρίδα και τὰ πρὸς τὴν οἰκογένειαν και τὰ πρὸς τὸν θεὸν καθήκοντά του.

Ἡ μικρὰ μου ἐδῶ χωρική, ἂν και λεπτομεστετέρα και νεωτέρη τῆς καθολικῆς ἐκείνης νεοσύλληκτου, μοὶ φαίνεται ἀναντιρρήτως ἡρωικώτερα, εὐγενεστετέρα, σωφώτερα ἐκείνης. Καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ βίου της μοὶ φαίνεται μυριάκις σκοπιμώτερος, ἀπειρῶς εὐεργετικώτερος τῆς ὠραίας ἐκείνης νύμφης τοῦ Χριστοῦ, ἣτις ὁμοιάζει τὸ ἄνθος τοῦ θερμοκηπίου τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖο ἔλειψε διὰ μίαν στιγμὴν ἡ θαλπερὰ ἀτμοσφαιρα τῆς τεχνητῆς, ζωῆς τοῦ ὁποῖο τὰ πέταλα ἔψαυσεν ἀδικαιότως εἰσδύσασα μέχρι τῆς ρίζης του ἡ πρώτη ἴσως τοῦ βορρᾶ παγερὰ πνοή.

Και τὸ ἄνθος αὐτό, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόφρασε καὶ νὰ ῥιγῆσῃ, καὶ νὰ φρικιάσῃ, ἀφῆκε νὰ ἀποσπασθῆ ἀπὸ τῆς ρίζης

του, ἀσπλάγγων, ἀπόνως, ἵνα προστεθῆ εἰς τὴν ὠρὰν και μαρμαμένη ἀνοδοδέσμη, ἣτις στολιζει τοὺς πόδας τοῦ Ἐστχυρωμένου.

Ἡ χωρική. Ἡ κόρη τῆς φύσεως

Ἡ χωριατοπούλα μου εἶναι τὸ ἄνθος τῆς ἀμυγδαλῆς, τὸ ὁποῖον πρῶτα ἀνθίζει και πολλάκις πρὶν νὰ σχίσουν καὶ τοὺς μίσχους του αἰ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, δ' ἔχεται ἐπὶ τῆς τρυφερᾶς ὑπάρξεώς του τὰς τελευταίας νιράδας τῆς χιόνος, ἣτις φαίνεται ὡς πρωτότοκος του ἀδελφῆ. Καὶ παλαίει οὕτω τρυφερὴν ἔτι με τὰ φύχη, με τὰς βροχὰς και με τὰς καταιγίδας, χωρὶς τὸ ὠρᾶν ἐκεῖνο λευκορρόδιον χρῶμά του νὰ ἀλλοιωθῆ, χωρὶς ἡ εὐωδία του νὰ ἐλαττωθῆ. Καὶ τέλος μετὰ τὸσον τρικυμιώδη ὑπαρξιν, ἀλλὰ και τὸσον κάλλος και μυροβόλημα, τὸ ὁποῖον σκορπίζει εἰς τοὺς ἀγρούς, τοὺς στολιζομένους κατὰ τὴν ἀνοιξιν με τὴν παρθενικὴν και ἀγνήν εὐμορφίαν του και τὸσον πανήγυριν τῶν ἐντόμων και τῶν ψυχῶν ἀνὰ τὰ μελιτάζοντα σπλάγγχνα του, τὸ τρυφερὸν ἀνθίλλιον δένεται εἰς καρπὸν ὠρᾶτον, τοῦ ὁποῖο τὸ χρῶμα γεννᾷ τὴν ἐλπίδα, ἐνῶ ὁ πυρὴν και ὡς τροφὴ ἐξασίαι και θρεπτικὴ και ὡς φάρμακον δύναται νὰ χρησιμοποιηθῆ.

Τοῦτο δὲν ἐμποδίζει βέβαια σὲ μὲν νὰ θαυμάζης τὸ ἀποχρωματισμένον ἀνθίλλιον τοῦ θερμοκηπίου και ἐμὲ νὰ καμαρώνω τὸ τῆς ἀγριαμυγδαλῆς μου χωρὶς νὰ χορταίνω νὰ τὸ βλέπω. Ἐὰν μάλιστα δὲν ἐφοβούμην μήπως οἱ λεπτομετεῖς ἀριστοκρατικοὶ ῥώθωνές σου δὲν ἠθάνοντο πολὺ ἰσχυρὸν τὸ ἄρωμα τοῦ ἀκαλλιεργήτου ἄνθους μου, θὰ σοὶ ἔκαμνα σήμερον πληρεστεράν τὴν ἀνάλασιν τῶν ζωογόνων στοιχείων του, θὰ σοὶ ἔδιδα, οὕτως εἰπεῖν, ἐκτενεστεράν τὴν ψυχολογικὴν περιγραφήν του.

Σὲ παρακαλῶ, καλὴ μου φίλη, νὰ μὴ γελάς διόλου διὰ τὰς μεταφοράς μου αὐτάς. Τὰ ἄνθη μεθ' ἧςα και ἂν λέγῃ ὁ κόσμος ἔχουν ψυχὴν. Διὰ νὰ συμπληρώσω μάλιστα τὴν ἰδέαν μου, προσθέτω ὅτι ἔχουν ψυχὴν πολὺ εὐωδестέρην και καλλιτέραν τῆς ἀνθρωπίνης. Ἐὰν ἔγῃς ἀμφιβολίαν, ρίψε ἐν βλέμμα γύρω σου, καθ' ἣν ἡμέραν ἡ μήτηρ σου δέχεται εἰς τὰς πολυτελεῖς αἰθούσας της τὸν ἀριστοκρατικὸν κόσμον της. ἀνάπνευσε ἐπὶ ὄρας τινὰς καλὰ τὴν ἀτμοσφαιραν αὐτὴν και μετὰ ταῦτα πῆγαινε νὰ διέλθῃς ἴσας ὄρας μόνη εἰς τὸν κηπὸν σας, ἔστω και εἰς τὸ θερμοκήπιόν σας. Καὶ ἔπειτα σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ εἴπῃς πόθεν ἐξῆλθες καλλιτέρα, ἀγνοτέρα, χωρὶς κακὰς σκέψεις, χωρὶς καταπόνησιν σωματικὴν, χωρὶς καὶ ἄναιαν.

Ἡ παλαιὰ Κόρινθος

Και ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ κόσμου αἰθουσῶν και πλούτου και πολυτελείας, περὶ ψυχῆς ἀνθέων και περὶ ψυχῆς κοινωνιῶν, ἀφοῦ μάλιστα τὸσον ὁ βίος τῶν μεγαλοπόλεων σὲ θέλγει και σὲ συγκινεῖ, ἅς ὁμιλήσωμεν ὀλίγον και περὶ τοῦ ἰδικοῦ μας μεγάλου κόσμου, περὶ τῶν ἰδικῶν μας μεγαλοπόλεων, περὶ τῆς ἰδικῆς μας ἀριστοκρατίας.

Βλέπω και πάλιν τὸ γνωστόν μου μειδίαμά σου νὰ ἀνθῆ ἐπὶ τῶν χειλέων σου. Αἶ! φίλη μου! ἡ μικρὰ πατρίς μας ἡ σημερινὴ δὲν ἔχει βέβαια μεγαλοπόλεις ὡς τὰς ἐννοεῖς σύ,

ἀλλ' ἡ μεγάλη πατρίς μας τῶν παλαιῶν καλῶν καιρῶν εἶχε τοιαύτας μεγαλοπόλεις, οἷς δὲν τὰς ὠνειρεύθης καὶ οὔτε σύ, οὔτε ὄλοι οἱ Παρισίνοὶ και οἱ Λονδινέζοι σου. Ἐδῶ ἀντίκρου μου, ἀπὸ τὸ δωμάτιον ἀκριβῶς ὅπου σοὺ γράφω, ἔχω τὴν μακρὰν βουνοσειρὰν τῆς Κορινθίας, ἣτις, διὰ τοῦ πλούτου τῶν καμπυλῶν και τῶν στρογγυλοτήτων της, ἀποτελεῖ τὸ ἐξ ἀνυγλύφων ἀτιμῆτων πλαίσιον μιᾶς τῶν ὠραιοτέρων τοῦ κόσμου τοποθεσιῶν. Ἐπὶ τῶν τορνευτῶν κλιτύων ἐνὸς τῶν βουνῶν τούτων εὐρίσκονται ἐσπαρμένοι ἐδῶ και ἐκεῖ ἐρειπιώδεις τινες καλύβαι, ὀλίγον δὲ ἰπωτέρω ἴστανται ὡς ἀκούμητοι φύλακες τῶν νεκρῶν αὐτῶν και ἐρήμων ἐκτάσεων ἐξ ἡ ἐπτά κίονες δωρικοῦ ρυθμοῦ με κιονόκρανα, τὰ ὁποῖα ἐδῶ και ἐκεῖ διαστίζει ὁ χρυσός.

Πρὸ δύο ἀκριβῶς ἐτῶν διῆλθον μίαν νύκτα εἰς τὸν ἐρημότοπον αὐτόν, εἰς τὸν ὁποῖον μόνον τὰ δυσειδῆ πτηνὰ τῆς θεᾶς τῆς φρονήσεως ἤκούοντο κρώζοντα ἀπαισίως. Καὶ ἐφιλοξενήθη τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὸ ἀνθρωπινώτερον τῶν ἀνθρωπίνων δικαιοτημάτων, παρ' οἰκογενεῖα χωρικοῦ ὅστις ἐὰν δὲν ἦτο δήμαρχος ἦτο ὅμως ἀναντιρρήτως ὁ πρῶτος οἰκοκύριος. Ὁ χωρικός ἦτο κάπηλος, κτηματίας και ποιμὴν συγγρόνως και ἡ οἰκία του ἦτο ὀλίγον ἀπὸ ὄλα αὐτὰ μαζῆ.

Ἡ σύζυγός του ἦτο ἐπίσης τὸ ἡμισυ ἐνὸς καπῆλου, ἐνὸς κτηματίου και ἐνὸς ποιμένος, ἀλλ' ὄχι χωρική ὡς ἡμεῖς τὴν ἐννοοῦμεν, ἐξ ἐκείνων ὧν μικρὰν εἰκόνα σοὶ ἔδωκα ἀνωτέρω.

Δὲν θὰ σὲ ἀπησχόλουν τὸσον με τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔκαμν ὅτι ἠδύναντο, ἵνα μὰς εὐχριστήσουν, ἐὰν δὲν ἤθελα νὰ σοὶ δώσω ἰδέαν τινὰ τῶν κατοίκων τῶν ὀλίγων αὐτῶν καλυβῶν. Καὶ δὲν θὰ ἦτο βεβαίως ἀνάγκη νὰ σχηματίσης οἰκνδήποτε περὶ τούτων ἰδέαν, ἐὰν δὲν ἐπρόκειτο νὰ κάμωμεν μίαν μικρὰν σύγκρισιν τοῦ παρόντος πρὸς τὸ παρελθόν, ἐὰν δὲν ἐσκόπουν νὰ σοὺ ἀποδείξω ποῦ ἄγει συνεχῶς ὁ βίος τοῦ μεγάλου κόσμου και τῶν μεγάλων ἡδονῶν, τῆς μεγάλης τρυφῆς και τῆς ἀπερισκέπτου πολυτελείας.

Ἡ Κόρινθος τῶν Ἀρχαίων

Εἰς τὴν καλυβοσπαρμένην ἐρημόν μου κοιμᾶται, φίλη μου, τὸν ὕπνον τῆς ἀμαρτίας και τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἀπωλείας και τῆς κραιπάλης, ἡ πλουσιωτέρα, ἡ πολυτελεστετέρα, ἡ καλλιτεχνικωτέρα πόλις τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ὅχι οἱ Παρισίοι τῆς Ἀνατολῆς, ὡς ὀνομάζουν ἐσφαλμένως τὴν ἀρχαίαν Κόρινθον. Διότι ἐκεῖ δύναται νὰ ζῆσῃ παρὰ τὸν πλοῦσιον και ὁ πτωχὸς ξένος.

Ὁ πατὴρ πλεῖν εἰς Κόρινθον, ἔλεγον δικαίως οἱ ἀρχαῖοι, ἀποτρέποντες οὕτω τοὺς δυστυχεῖς τῆς ζωῆς παρίας ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποστῶσι τὸν πειρασμόν νὰ ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον πόσος χρυσὸς ἐδαπανᾷτο εἰς ἐξυπηρέτησιν ἀκαταλογίστων ἰδιοτροπιῶν και ἐπονειδίστων παθῶν.

Ἡ θεὰ τοῦ κάλλους και τοῦ ἔρωτος ἐγεννήθη ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων τῆς θάλασσης ἀφρῶν. Ἀλλ' οὐδαμῶς ἀλλοῦ ὅσον ἐδῶ οἱ ἀδάμαντες και οἱ πολύτιμοι λίθοι δυωχετεύοντο εἰς ῥύακας και ποταμούς, ἐπὶ τῶν ὁποίων πλέοντες οἱ ὀλίγοι τῆς γῆς προνομιοῦχοι ἀπεβιβάζοντο εἰς τοὺς βωμούς τῆς ἀκορέστου και τυραννικῆς ταύτης κυριαρχου.

Τί εἶναι, φίλη μου, τὰ σημερινὰ τῶν Ἰνδιῶν και τῆς Κί-

ας αερώδη κρέπια, ἐκ τῶν ὁποίων ὁλόκληρον φόρεμα δύναται νὰ περιληφθῆ ἐντός ἐνὸς φλοιοῦ καρύου, ἀπέναντι τῶν ἀρχαιοειδῶν μεταξίνων τῆς Κῶ, ἅτινα ἦσαν λεπτότερα τοῦ αἰθέρος, δικφυέστερα καὶ τοῦ ἀέρος αὐτοῦ ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἡ Λακίαι καὶ αἱ σύντροφοί τῆς ἄφηναν νὰ φαίνωνται αἱ λεπταὶ διακλαδώσεις τῶν φλεβῶν, αἵτινες ὡς ἴνες σπανίου ὀπαλείου λίθου ἐτόνιζον τὴν μαρμαρυγὴν τῶν ἀγαλματωδῶν σωματίων των; Ποῖαν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν ἔχουν τὰ Κρεμλίνα τῆς Μόσχας καὶ οἱ Ἅγιοι Πέτροι τῆς Ρώμης, ἐν οἷς ἡ νεωτέρα θρησκεία ἐνεθρόνισε τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, ἀπέναντι τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Τέχνης καὶ τοῦ πλοῦτου, ἀπέναντι τῆς μυθώδους καὶ κολασσαίας δαπάνης, εἰς ἣν οἱ Κορίνθιοι ὑπεβάλλοντο διὰ τοὺς ἐλαχίστους βωμοὺς τῆς ὠραιότητος τῶν Ὀλυμπίων. Πόσον δ' ἀκομψὰ καὶ πενιχρὰ θὰ ἐθεωροῦντο τὰ ἀνάκτορα καὶ αἱ ἐπαυλῆες τῶν συγχρόνων τῆς γῆς ἀρχόντων, ἐὰν διὰ μαγικῆς τινὸς δυνάμεως ἀνφοδομεῖτο εἰς τὴν παλαιὰν θέσιν τοῦ τὸ μέγαρον τῆς ἐπιφανοῦς ἐταίρας, ἡ ὁποία ἐπάτει ἐπὶ χρυσῆς κλίμακας, ὅταν, ὡς ἡ προστατεύουσα αὐτὴν θεοῦτος ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ θαλάσσιον λουτρόν τῆς λευκοτέρης καὶ ἡροσεωτέρας τοῦ κύματος; Ποῖα δὲ balletta τοῦ θεάτρου «*Ε-δεμ*» καὶ τῆς μεγάλης παρισινῆς ὄπερας, καὶ ποῖα μαγικὰ ἀποθεώσεις τῆς συγχρόνου θεαματικῆς τέχνης δύναται νὰ συγκριθοῦν μετ' ἐτι ἡ πόλις αὐτὴ παντὸς θαυμασίου καὶ ὑπερφυσικοῦ ἐπενόησε καὶ ἐτελειοποίησε πρὸς κορεσμὸν καὶ πανήγυριν τῶν ὀφθαλμῶν;

Ἐὰν ὁ μῦθος τῆς Ἀφροδίτης δὲν ἦτο ἀρχαιότερος τῆς ἀμῆς τῆς Κορίνθου, θὰ ἔλεγον ὅτι ἐδῶ ἐπενόηθη. Ἀναντιρρήτως ὅμως καὶ ὁ Ζεῦξ καὶ ὁ Πραξιτέλης ἐδῶ παρὰ τοὺς πόδας τῶν γυναικῶν αὐτῶν, αἵτινες συνήθουν εἰς τὸ τέλειον κάλλος τῶν γραμμῶν καὶ τῆς πλαστικότητος πνεύμα λεπτόν, ἐπιχαίρι, φαειρόν καὶ ἐλαφρῶς καλλιεργημένον, ἠντήλησαν τὰ πρότυπα των, πρὸς ἀναπαράστασιν τῆς ἀληθείας καὶ πανισχύρου θεᾶς, ἥτις οὐδαμῶς ἄλλοῦ τόσον ἐλατρεύθη, ὅσον ἐδῶ.

Πόσον νόνοι καὶ ταπεινὰ καὶ ἄσημοι θὰ ἐθεωροῦντο αἱ περιφημότερα λέξιαι τοῦ παρισινοῦ σου κόσμου πρὸ τῶν ἐδῶ τυραννίδων, εἰς ἐν μείδιμα τῶν ὁποίων οἱ βασιλεῖς ἔρριπτον κατὰ γῆς τὰ σκῆπτρά των, οἱ ἥρωες τῶν πολέμων καὶ τῶν θαλασσῶν ἐθυσίαζον τὴν εὐτυχίαν τῆς χώρας των, καὶ οἱ δικασταὶ ἐπρόδιδον τοὺς αὐστηροὺς τῆς Θέμιδος νόμους. Εἰξέυρεις, φίλη μου, δικτὶ ὁ Εὐρουπίδης ἐμίσησε τὰς γυναῖκας καὶ μετ' ἐλάνθη δηλητηριασμένην ἐχάραξε τὰς ἡρώιδας τῶν τραγωδιῶν του; Εἰξέυρεις δικτὶ οἱ σοφοὶ ἐλησμόνου τὴν σοφίαν των καὶ οἱ ποιηταὶ συνέτριβον τὰς λύρας των καὶ οἱ Ἀσιανοὶ ἄρχοντες καὶ μεγιστάνες ἔχονον τὸν νοῦν των, καὶ οἱ μεγάλοι τῆς τέχνης διδάσκαλοι συνέτριβον τὰ γλύφανα καὶ τοὺς χρωστῆρας των; Διότι, ἐπισκεφθέντες τὴν Κορίνθον, ἡσθάνθησαν πόσον μικροὶ καὶ ἀσθενεῖς καὶ ἀσήμαντοι ἦσαν πρὸ τοῦ κάλλους, τὸ ὅποσον αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἶχον ἀποθεώσει.

Χωρὶς νὰ εἶμαι Χρυσόστομος οὔτε κατὰ τὴν εὐσέβειαν, οὔτε κατὰ τὴν ρητορικὴν καλλιπέπειαν, ἡσθάνομην τὴν ἀνάγκην κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὴν μελαγχολικὴν τῆς εἰς Παλαιὰν Κορίνθον διανυκτερεύσεώς μου, νὰ φωνάξω πρὸς τὴν ἄπειρον τῆς σιγῆς ἡρεμίαν, πρὸς τὸν ἔρημον ἐκείνον ἀνθρώπων τόπον, τί ἔκαμε, ποῦ εἶχε κρύψει ὅλον τὸ μεγαλεῖον τοῦ

παρελθόντος, ὅλον τὸν πλοῦτον καὶ τὴν Τέχνην καὶ τοὺς θαυραύρους, οἵτινες ἔφερον εἰς ἀπόγνωσιν καὶ ἀπελπισίαν τόσους Κροίσους τῆς ἀρχαιότητος;

Τὸ κάλλος, ὅποθεν διέρχεται εἴτε δι' ἐμφύχων εἴτε δι' ἀψύχων ὄντων ἀφίνει πάντοτε ἔγνη τῆς διαβάσεώς του.

Ἐδῶ μόνον οὔτε ὑπὲρ τὴν γῆν, οὔτε ὑπὸ τὴν γῆν οὐδὲν ἔμεινεν, οὐδὲν ὑπάρχει. Εἰς ἐτοιμώροπος τοῦ καπηλείου ζύλινος ἐξώστης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἰστάμην ὡς ἀπολιθωμένη, εἰς ἱερεὺς χονδρὸς καὶ ρυπαρὸς καὶ ὁ ξαναγὸς μου, ἀνθρώπος κατὰ τὸ ἦμισυ μόνον, ἀντεπροσώπευον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ παρὸν τῆς Παλαιᾶς Κορίνθου.

Ἄλλὰ σκόψατε λοιπὸν τὴν γῆν καὶ ταφῆτε ζῶντες ὅλοι σεις οἱ σκόληκες καὶ μῆρυμκες τῆς γῆς, ἐσκεπτόμην, ἵνα τοῦλάχιστον ἐλευθέρῃ ἡ πνοὴ τοῦ θανάτου περιφέρεται ἐδῶ ψυχρὰ καὶ ἀπαισία, ἵνα ἀνεπηρέαστος ἡ φαντασία τοῦ ἐπισκέπτου δημιουργῆ κατ' ἀρέσκειαν τὸ τέλος, τὸ ὅποσον ἐπεφυλάσσετε εἰς τοιοῦτο παρελθόν. Τότε οἱ γυμνοὶ καὶ ἀπείριτοι ἐκ πωρώδους λίθου κίονες, οἱ ἀπομεινάντες ἐδῶ ὄρθοι ἐκ τοῦ μοναδικοῦ ναοῦ τῆς χαλινίτιδος Ἀθηνᾶς, τῆς θεότητος, ἥτις τόσον περιεφρανῆθη παρὰ τῶν Κορινθίων, θὰ ἐλάλουν τὴν μυστηριώδη γλῶσσαν τῶν λίθων εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐναγωνίως ἐρωτῶντος ἐπισκέπτου. Καὶ μοι φαίνεται, φίλη μου, ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι βροῦνται, ἠχοῦντες ὡς ἡ βαρῆς ἐπὶ τοῦ λίθου πίπτουσα ἀξίγη, συνοψίζονται εἰς τὰς δύο ἀκολουθοῦσας φράσεις: *Ἡ λατρεία τοῦ πνεύματος ἐξασφαλίζει τὴν αἰωνιότητα, ἡ δὲ λατρεία τῆς ἑλῆς τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνυπαρξίαν.*

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ε'.

Διὰ τοῦ ὄντως πρωτοφανοῦς ἔργου τοῦ ὁ Φρόεβελ καὶ συνδικλέξει καὶ τὰ ἄσματα τῆς μητρὸς καθοδηγεῖ τὰς μητέρας εἰς τὴν πρώτην πορείαν τῆς πνευματικῆς ἀνωγῆς τῶν βρεφῶν καὶ τῶν νηπίων, συνδέων πάντοτε στενωπὰτα ταύτην πρὸς τὴν σωματικὴν αὐτῶν ἀσκήσιν, ὑπερ μόνον διὰ τοῦ παιγνίου κατορθοῦται.

Πρὸς τὸν σκοπὸν λοιπὸν τοῦτον ὁ Φρόεβελ συνήγαγε τὰ πλεῖστα τῶν κατὰ κειροὺς ὑπάρχοντων παιγνίων, μετ' ἐν σπουδαιοτάτην ὅμως διαφοράν, ὅτι μετεχειρίσθη ταῦτα σκοπίμως πρὸς ὠρισμένους σκοπούς. Τὴν σφαῖραν καὶ τὰς οἰκοδομικὰς ὕλας μετεχειρίζοντο καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ πλεῖστοι ἄλλοι λαοὶ ὡς παιγνία τῶν τέκνων των· ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως δὲ τοῦ χάρατος, ἴσως, χρονολογοῦνται τὰ δι' αὐτοῦ πρὸς τέρψιν τῶν παιδῶν σχήματα (πετεινοί, πλοῖα κτλ.). Ἄλλ' ὁ Φρόεβελ ἤνωσε τὴν τέρψιν πρὸς τὴν ὠφέλειαν καὶ ὑπέβαλε τὸ ἄσκοπον παίγνιον εἰς τοὺς νόμους τῶν παιδαγωγικῶν αὐτοῦ ἐνεργειῶν.

Πρὸ πάντων δὲ, παρκαλοῦσθαι καὶ κατὰ τοῦτο τὴν φύσιν, μετεχειρίσθη τὸν ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ παιγνίου πηγάζοντα ὀργασμὸν ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ παιδός, τὴν δι' αὐτοῦ πληρεστάτην ἐξέγερσιν τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας, ὡς πρὸς πρῶταίετα ἀφυπνίσθη τὴν αὐτενεργίαν αὐτοῦ δρασίαν, ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν τε σωματικῶν του ὀργάνων καὶ τῶν ψυχικῶν αὐτοῦ λειτουργιῶν. Ἐθεβκίωσε δὲ διὰ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ πείρας, ὅτι μόνον οὕτω κατορθοῦται ἡ ἀσφαλὴς ἐξέγερ-

σις τῆς ψυχολογικῆς συνειδήσεως, ἥτις ἐν τῷ χρόνῳ διὰ τῆς συναισθήσεως καὶ γνώσεως τῶν ἀτομικῶν προσόντων καὶ δυνάμεων καὶ τῆς ἐναρμονίου καὶ αὐτοθύμου χρήσεως τούτων, πρόκειται ν' ἀναγάγῃ τὸν παῖδα εἰς τὴν πρώτην ἀφυπνίσιν τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ συνειδήσεως, δι' ἧς καὶ μόνης καταρτίζεται καὶ τελειοποιεῖται ὁ ἀτομικὸς χαρακτήρ.

Τὰ παιγνία ταῦτα ἐνεψύχωσεν ὁ Φρόεβελ καὶ προσήρμοσεν ἐξόχως εἰς τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν, καθιστῶν, αὐτὰ φαειρότερα καὶ ζωηρότερα διὰ τῆς ἐνώσεως αὐτῶν μετὰ τοῦ ἄσματος καὶ τῆς ὀργήσεως, ἐξ οὗ τὰ πλεῖστα τούτων κατεστάθησαν ρυθμικά.

Πόσον τοῦτο εἶναι σύμφωνον πρὸς τὴν φύσιν τῶν παιδῶν δύναται νὰ βεβαιώσῃ πᾶς ὁ παρατηρῶν τὴν αὐθουρήτως πράττουσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ μικρὰ πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς των. Χορεύουσι, κροτοῦσιν ἐρρυθμῶς τὰ χεράκια των καὶ συνοδεύουσι τὰς κινήσεις των ταύτας δι' αὐτοσχεδίου πολλάκις ἄσματος, μετ' ἐπίσης αὐτοσχεδίου ποιήματος, ἐκφράζοντες τὴν αἰτίαν τῆς χαρᾶς των.

Ἄλλὰ πολλὰ παιγνία καὶ ἄσματα ἐκ τῶν κατὰ παράδοσιν διατηρουμένων δὲν ἦσαν κατάλληλα πρὸς τὸν παιδαγωγικὸν σκοπὸν τοῦ Φρόεβελ, ὡς οὐδ' ἄπαντες οἱ ἐθνικοὶ χοροὶ καὶ τὰ δημόδια ἄσματα δύναται νὰ χρησιμεύωσι διὰ τὰ παιδία. Οὕτω π. χ. οἱ εἰς τὰ *Ρυθμικὰ Παιγνία* προσληφθέντες ἐθνικοὶ μας χοροὶ, Συρτός, Καλαματιανὸς καὶ οἱ λοιποὶ, δὲν ἠδύναντο νὰ διατηρηθῶσιν ὡς κοινῶς παρὰ τῷ λαῷ χορεύονται, οὔτε τὰ συνοδεύοντα αὐτοὺς ἄσματα, ὡς εἶχον. Ἐδέησε νὰ ποιηθῶσιν, νὰ τροποποιηθῶσιν, νὰ συστηματοποιηθῶσιν ἰδίως πρὸς παράστασιν ἀφελοῦς τινος δράσεως, ὅπως προσλάβωσι τὸν χαρακτήρα τῶν λοιπῶν ρυθμικῶν παιγνίων, ὃν οὐσιώδης σκοπὸς εἶναι ἡ μετὰ σωματικῆς καὶ ἠθικῆς ὠφελείας συνδεδεμένη τέρψις· τηρουμένου πάντοτε τοῦ ρυθμοῦ, τοῦ βηματισμοῦ, καὶ μελωδίας αὐτῶν, ὅπως μὴ ἀποβάλλωσι τὴν διακρίνουσαν ἑκάστον αὐτῶν ἰδιορρυθμίαν.

Καὶ περὶ τῆς ἐκ τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ὀργήσεως ἐπιγυνομένης ὠφελείας ἡ βλάβης ὁ Πλάτων λέγει πολλὰ καὶ ἄριστα πάλιν, θεωρῶν, ὅτι ἔχουσι διττὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τὸν ἀνθρώπον, ὃν ἐντόνως ἀποκρούει τὴν ἐπιβλαβῆ, παραδεχόμενος μόνον τὴν ἀγαθοποιόν. Οὕτως ἐπέτρψε τὴν χρῆσιν ἐκείνων μόνον τῶν ἀρμονίων, αἵτινες, διεγείρουσιν ἀνδρείαν μὲν ἐν πολέμοις, μετ' ὀφύτητα δὲ καὶ καρτερίαν ἐν ταῖς εὐτυχίαις καὶ δυστυχίαις, πειθῶ δ' ἐν ταῖς νοουθεσίαις καὶ εὐσέβειαν ἐν ταῖς δεήσεσι καὶ ταῖς προσευχαῖς, καλοῦνται ὑπὸ τοῦ μετὰ Σωκράτους διαλεγόμενου Ἀδεμάντου δωριστὶ καὶ φρυγιστὶ ἀρμονίαι. (Πολιτ. γ'. 398 Ε'. μέχρι 399 β'. καὶ Πολιτ. γ'. 401 Δ.).

Ὁ Φρόεβελ καὶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ἐφάνη ἀντάξιως τῆς ἐντολῆς αὐτοῦ, ἐξαγνίσας τὰ ρυθμικά του παιγνία ἐκ τῶν ἐπιβλαβῶν στοιχείων καὶ καταστήσας αὐτὰ ἄριστα ὑποδείγματα διὰ τοὺς θέλοντας νὰ προσθέσωσιν, ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι, ἄλλα παρόμοια νεώτερα.

Ὁ παῖς εἶναι παῖς καὶ πρέπει νὰ μένη παῖς ἐφ' ὅσον ἡ φύσις ὤρισε τοῦτο. Ὅπως εἶναι ἐσφαλμένον νὰ βιάζωμεν τὸ βρέφος νὰ περιπατήσῃ πρῶτως καὶ τιμωρούμεθα πράττοντες τοῦτο διὰ τῆς κυρτώσεως τῶν κνημῶν του, ἐν ᾧ ἂν ἀφήτωμεν αὐτὸ ἐξηπλωμένον κάτω ἐπὶ τάπητος νὰ παίζῃ μετὰ τὰς ποικιλοχόρους σφαῖρας τοῦ α'. δώρου ἢ καὶ ἄλλων ἀβλαβῶν

παιγνίων ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεως, δὲν θέλομεν βραδύνει νὰ ἴδωμεν αὐτό, ἐν κειρῷ τῷ πρέποντι, ἀνακαθήμενον πρῶτον καὶ ἀνεγειρόμενον βραδύτερον, στήριζόμενον εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ περὶ τειθειμένα καθίσματα καὶ βραδίον οὕτως ἀσφαλῶς καὶ ἀφρόως, ἕνεκα τῆς μετὰ τῶν δυνάμεων του συναυξανομένης πρὸς ταύτας πεποιθήσεώς του. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἡ ἰδία φύσις τοῦ παιδὸς θέλει μᾶς καταδείξει βραθυμὸν πότε οὗτος προβαίνει ἐξ ἐνὸς βαθμοῦ ἀναπτύξεως εἰς ἄλλον καὶ πῶς, κατ' ἀκολουθίαν πρέπει νὰ τροποποιῶμεν τὰ παιγνία καὶ τὰς ἀσχολίας αὐτοῦ, συμφώνως τῷ βαθμῷ τούτῳ τῆς ἀναπτύξεώς του.

Αἰκατερίνη Λασκαρίδου

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Γ'.

Μετὰ τὸ γεῦμα τῆς Μεγάλῃς Αἰκατερίνης πάντες συνουσιῶν ἐπὶ μικρὸν καὶ εἶτα ἀποσύρονται. Ἡ Αἰκατερίνα λαμβάνουσα τότε τὸν ἴστον ἀνὰ χεῖρας, κεντᾷ — διότι εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτὸ εἶδος ἰδιόζουσαν δεικνύει τάσιν καὶ ἐπιτηδειότητα — κατ' ὃν χρόνον ἡ Βέτσκη, ἀναγινώσκει εἰς κῦτὴν βιβλίον τι. Ὅταν δὲ ὡς ἐκ τοῦ γήρατος ἡ παλαιὰ αὕτη σύντροφος χάσῃ τὴν ἄρασιν, δὲν ἀντικαθίστῃ αὐτήν, ἀλλ' ἀναγινώσκει μόνη, μεταχειριζομένη ὀμματούχλια. Οὕτω παρέρχεται μία περίπου ὥρα, μετ' ἣν ἀγγέλλουσι εἰς αὐτὴν τὸν γραμματέα της. Δις τῆς ἐβδομάδος φέρει κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν μετ' αὐτοῦ καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν, ἣν ἀποσφραγίζουσι ἀμέσως, τὰς δὲ λοιπὰς ἡμέρας διχδέχονται αὐτὸν δημοσίαι λειτουργοί, φέροντες ἀναφορὰς, ἣ ζητοῦντες ὁδηγίας.

Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἡ Αὐτοκράτειρα ἔχει παρ' αὐτῆς τὰ τέκνα της, μετ' ὃν συμπάζει κατὰ τὰς στιγμὰς τῶν δικλειμμάτων καὶ περὶ τὴν τετάρτην ὥραν παρέχει ἑαυτῇ ἀνάκυσιν τινα, ἀποσυρομένη εἰς τὴν εὐνοουμένην δακρυοθήνη της, τὸ δικερίσμα τὸ ἐπιλεγόμενον «*Ἐρημητήριον*», ἥπερ συνδέεται μετὰ τοῦ χειμερινοῦ ἀνακτόρου διὰ μακροῦ διαδρόμου. Ὁ Λανσκύ ἢ Μκιμονῶφ, ἢ Ζουμπῶφ, συνοδεύει αὐτήν.

Ἐκεῖ ἐπιθεωρεῖ τὰς νέας αὐτῆς συλλογὰς. προϊσταται τῆς διευθετήσεως αὐτῶν, παίζει σφαιριστήριον καὶ ἐνίοτε διασκεδάζει γλύφουσα ἐλεφαντόδοντον. Περὶ τὴν ἕκτην ὥραν ἐπανέρχεται εἰς τὰ δώματα τῆς ὑποδογῆς, ἐνθα θὰ γείνωσιν αὐτῇ νέαι παραστάσεις. Ἡ Αἰκατερίνα περιέρχεται βραδέως τὰς αἰθούσας, ἀπευθύνει χαριεντάς τινας λόγους, εἰς τοὺς παρισταμένους καὶ εἶτα παρκαθῆται εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου, παίζει οὕτω, πρὸς 10 ρούβλια τὸ παιγνιδίον ροκαμβῶλ, πικέτον, ἢ βωστών, ἀλλὰ πάντοτε εὐθηνά. Οἱ ἀνταγωνισταὶ καὶ συμπαίκτορες αὐτῆς εἶναι συνήθως ὁ κόμης Ραζουμόφσκη, ὁ ἀρχιστράτηγος κόμης Τσερινσχωφ, ὁ ἀρχιστράτηγος πρίγκηψ Γκαλιτσίν, ὁ κόμης Βροῦκε, ὁ κόμης Στρογγονῶφ, ὁ πρίγκηψ Ὀρλώφ, ὁ πρίγκηψ Βικζέμσκη, καὶ οἱ πρεσβευταὶ τῶν ξένων Δυνάμεων. Τὴν προτίμησιν αὐτῆς παρέχει ἡ Αἰκατερίνη εἰς τοὺς δύο πρώτους, διότι παίζουν σφαιρῶς καὶ δὲν προσπαθοῦν νὰ κερδήσουν. Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ ἐπιστᾷ ἐπὶ τοῦ παιγνιδίου τὴν προσοχὴν της, ὁ δὲ Αὐλάρχης Τσερινκῶφ, ὃν ἐνίοτε προσκαλεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ παιγνιδίον, τακτικῶς ὀργίζεται, μέμφεται τὴν Ἀνασκῶν ὡς κα-

κην παίκτριαν, και ένίοτε εκ πείσματος ρίπτει τὰ παιγνιόχρατα πρό αὐτῆς.

Ἄλλ' οὐδέποτε διὰ τοῦτο ὀργίζεται ἐκείνη, περιοριζομένη νὰ ὑπερσπιζῆται ὅσον δύναται κάλλιον τὸν τρόπον τῆς τοῦ παίζεϊν, ἐπικαλουμένη ὡς μάρτυρας τοὺς πικρευσκομένους. Ἡμέραν τινὰ προσεκάλεσε πρὸς τοῦτο τὴν μαρτυρίαν δύο παρισιαίων Γάλλων μεταναστών. Ὁραίους δικιτητὰς προσκαλεῖτε, ἀνεφώνησε τότε ὁ Αὐλάρχης Τσερικώφ, ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐπρόδωκαν τὸν βασιλέα των! Ἀλλὰ τότε ἡ Αἰκατερίνα ἐπιβάλλει σιγήν εἰς τὸν ἀδιάκριτον καὶ ἀθυρόστομον παίκτην, καὶ παρτηρεῖ μετ' ἐνδομύχου λύπης ὅτι δυσκόλως συγκρατεῖ ἐν τῇ Αὐλῇ αὐτῆς, τὸν λεπτὸν ἐκείνον σεβασμὸν. Ἔστις ὄφειλε νὰ βασιλεύῃ.

Μίαν ἄλλην φοράν, ἐπαιζεν οὐστ μετὰ τοῦ κόμητος Σρογγονόφ, τοῦ στρατηγοῦ Ἀρχαρόφ καὶ τοῦ κόμητος Στάκελμπεργ, ὁ δὲ Στρογγονόφ ἔχανε διηνεκῶς. Εἰς δεδομένην δὲ στιγμήν, μὴ συγκρατούμενος πλέον, ἐγείρεται βιαίως τῆς Τραπεζῆς καὶ, λησμονῶν πᾶσαν ἐθιμοτυπίαν, με πρόσωπον κατέρυθρον ἐξ ὀργῆς διατρέχει τὴν αἴθουσαν τῶν Ἀδελφάντων μεγάλοις βήμασιν, ἀφίων δι' ὀρηκτικῶν λόγων νὰ ἐκχύνῃται ἡ ὀργὴ αὐτοῦ:

— Ὅλα τὰ χρήματά μου θὰ χάσω! Ὑμᾶς δὲν ἐνδικαίρει τοῦτο! ἀλλ' ἐγὼ μετ' ὀλίγον θὰ εἶμαι εἰς τὴν ψάθην.

Ὁ δὲ στρατηγὸς Ἀρχαρόφ, εὐρίσκειν ὅτι ἔθινεν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, προσπαθεῖ νὰ παρέμβῃ, ἀλλ' ἡ Αἰκατερίνα ἐμποδίζει αὐτὸν λέγουσα: Ἐπὶ πενήτηντα ἔτη εἶναι ὁ ἔθις, οὔτε σεῖς οὔτε ἐγὼ θὰ τὸν μεταβάλλωμεν.

Τὸ παίγιον διακόπτεται συνήθως περὶ τὴν δεκάτην, ὅτε ἡ Ἀνασσα ἀποσύρεται. Ἐκτὸς τῶν ἡμερῶν τῆς ὑποδοχῆς, δεῖπνον συνήθως δὲν παρατίθεται, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ Αἰκατερίνα παρκαθῆται εἰς τὴν τράπεζαν κατὰ τύπους. Ἐπανεργομένη εἰς τὰ δώματά της, μεταβαίνει ἀμέσως εἰς τὸν κοιτῶνά της, πίνει ποτῆριον βραστοῦ ὕδατος, καὶ κατακλίνεται. Τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνονται τὴν ἐπιούσαν ἀναλλοιώτως.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ Αὐτοκράτειρα ἦτο πεντηκοντούτις, ἰδοὺ δὲ πῶς ὁ πρίγκηψ Δὲ Λίγνε περιγράφει τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῆς.

Διετηρεῖτο θαυμασίως Ἀμέσως ἐκ τῆς θέας τῆς ἀντελαμβάνετο τις ὅτι ὑπῆρχε μᾶλλον ὠραία ἢ εὐειδής· τὸ μέγαλειον τοῦ μετώπου αὐτῆς ἐμετριάζετο ὑπὸ ὀφθαλμῶν ἐκφραστικῶν καὶ χριστάτου μειδιάματος, ἀλλὰ τὴν φυσιογνωμίαν ὅλην ἐλάμπρυνε τὸ μέτωπόν της. Ἐν τῷ συνόλω τοῦ προσώπου αὐτῆς ἀνεγίνωσκέ τις ὡς εἰς ἀνοικτὸν βιβλίον καὶ χωρὶς νὰ εἶναι λαβᾶτερ μεγαλοφυΐαν, δικαιοσύνην, θάρρος, ἐμβριθεῖαν, ἰσότητά, γλυκύτητα, ἡρεμίαν, σταθερότητα, τὸ πᾶν ἐνεφάνειν ἢ εὐρύτης τοῦ μετώπου ἐκείνου προσέτι δὲ ἦτο ἡ βάσις τῆς ἀπείρου αὐτῆς μνήμης καὶ φαντασίας! Τὰ πάντα εὕρισκον ἐν αὐτῇ θέσιν. Ἡ ὀλίγον ὀξεῖα αὐτῆς σιγῶν προσέτι εἰς τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῆς, ἄρητον εὐγένειαν. Τὸ ὡσεὶδὲς τοῦ προσώπου αὐτῆς δὲν κατετέμενετο σαφῶς, ἀλλ' ἐνεῖχε τι τὸ ἀρέσκον, ἢ δὲ εὐκρινεῖα καὶ ἡ εὐθυμία κατῴκουν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς. Ἐν τῇ νεότητί της, τὸ δερμα τῆς ἦτο διαφανέστατον, ὁ τράχηλος ἐξαισίας λευκότητος, τὸ στήθος ἐξέχον καὶ ἡ ὄσφυς λεπτή. Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώ-

που τῆς θά-ἦτο τελεία, ἐὰν δὲν ἀνέσειρεν ἀπὸ τοῦ μετώπου αὐτῆς τὴν κόμην ἐπὶ τοσοῦτον. Οὐδεμίαν δυσαναλογίαν ἐπέφερον εἰς αὐτὴν τὸ βραχὺ τοῦ ἀναστήματός της.

Περὶ τῆς θελκτικῆς συνομιλίας αὐτῆς ἀναφέρει ὁ Γκρίμ ἐν τινὶ ἐπιστολῇ του, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς:

«Ἐπρεπε νὰ ἴδῃ τις κατὰ τὰς εὐθύμους αὐτῆς στιγμάς, τὴν παρὰδοξον ἐκείνην κεφαλὴν, τὸ κράμα ἐκεῖνο τῆς μεγαλοφυΐας καὶ χάριτος, ἕνα συλλαβὴν ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς ροῆς τοῦ λόγου, ἣτις παρέσυρεν αὐτήν, περὶ τῶν εὐστόχων ἀπαντήσεων, καὶ εὐφυολογιῶν, αἵτινες συνωθοῦντο καὶ συνεκρούοντο, οὕτως εἰπεῖν, ἐφορμῶσαι αἰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ὡς τὰ δικυγῆ ὕδατα φυσικοῦ τινοῦ καταρράκτου. Διὰ τὴν νὰ μὴ δύναμαι νὰ περιγράψω τὰς συνομιλίας της; Ὁ κόσμος θὰ κατέχευε πολὺτιμον δεῖγμα καὶ ἴσως μοναδικὸν διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ἡ φαντασία καὶ ἡ ἀντίληψις συνεπληροῦντο ἐξ ἴσου διὰ τοῦ ἀεταίου, ταχυτάτου καὶ ὀξυδερκοῦς ἐκείνου βλέμματος, οὐτινος ἢ ριπὴ ἀστραπιαίως διήρχετο. Πῶς νὰ ἀντιληφθῇ τις ἐν τῇ καταπληκτικῇ ἐκείνῃ ταχύτητι τὸ σύνολον τῶν φωτεινῶν ἐκείνων ἀκτίνων, αἵτινες ἔφευγον ἀχάλνιωτοι»;

Καταλήγομεν ἀναφέρονται γνωμικὰ τινὰ καὶ ἀποφθέγματα τῆς Μεγάλῃς Αἰκατερίνης.

Πῶς θεραπεύονται οἱ μελαγχολικοὶ

Λάβετε τὸν πειραματιζόμενον, ἐγκλείσατε αὐτὸν ἐντὸς ἀμάξης με δύο θέσεις, περιδιαβάσατε αὐτὸν οὕτω κεκλεισμένον ἐπὶ ἀπόστασιν εἰκοσιν βερσίων, καταβιβάσατε αὐτόν, ὀδηγήσατέ τον εἰς τὴν λειτουργίαν, ἐν ἧ νὰ παραμείνῃ ὄρθιος ἀπὸ τῆς ἄρχῆς μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς, εἴτα φέρετέ τον νὰ παρευρεθῇ εἰς δύο συνεδριάσεις, μετὰ τὰς ἵπποις νὰ ἐκδοθῇ καὶ νὰ γευματίσῃ μετὰ δώδεκα συνδαιτυμόνων καὶ θὰ ἴδητε ὅτι θὰ εἶναι εὐθυμος ὡς σπίνος.

Γνωρίζετε διατὶ φοδοῦμαι τὴν ἐπίσκεψιν τῶν βασιλέων; Διότι συνήθως εἶναι ἄτομα ὀχληρὰ, ἄνοστα, μεθ' ὧν πρέπει νὰ ἴσταται τις εὐθυμενῆς καὶ ξηρός. Προτιμῶ καὶ σέβομαι πλεῖστον τοὺς διατῆμους ἀνθρώπους, διότι μετ' αὐτῶν ὄφειλε τις νὰ ἔχῃ πνεῦμα τεσσάρων ἀνθρώπων, καὶ τοσοῦτου πνεύματος πολλαχῶς κάμω χρῆσιν, ἵνα τοὺς ἀκροῦμαι· ἐπειδὴ δὲ ἀγαπῶ τὴν συνδιάλεξιν, ἡ ὀλιγόλογος τῶν βασιλέων καὶ τυπικὴ συνομιλία με πλεῖττει.

Δύναται τις ἀτιμωρητεῖ νὰ ἀποκτήσῃ πνεῦμα, ἰδιοφυΐαν, ξεῖσι, ἀρετήν, ἀλλ' οὐδέποτε δόξαν, ἐπιτυχίαν, περιουσίαν καὶ πρὸ παντὸς εὐνοίαν.

Τὸ νὰ ἔρῃ τις νίκην τινὰ εἶναι μηδὲν· νὰ κατακτήσῃ γῆν εἶναι σπουδαῖον, ἀλλὰ νὰ ἀποκτήσῃ χρήματα εἶναι τὸ πᾶν. Διὰ τοῦτο οἱ πλοῦτοι καταπληκτικῶς ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῶν πτωχῶν, ἵφου καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς σέβονται καὶ ὑπολήπτονται τοὺς βαθμιαίως πλουτήσαντας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Μαρία Γεωργιάδου**

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων)

Γ.

Τὰ πολιτικὰ δικαιώματα καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς γυναικός, ζητήματα μεγίστης σπουδαιότητος, ἐτέθησαν ἐπὶ τοῦ τάπητος τὴν 3 ἡμέραν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου. Ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων τὸν λόγον ἔλαβον αἰ. κ. Leonie Bou-

zade, Bonneval καὶ Vincent καὶ ὁ κ. Jules Bois. Εὐχαὶ δὲ πολλαὶ ἐξηγήθησαν καὶ ἡ ἐν τῷ μέλλοντι σχετικὴ δρασσι τῶν ἐν τούτῳ πρωταγωνιστούντων ἐκανοίσθη.

Μετὰ ταῦτα συνεζητήθη τὸ ζήτημα τῆς διὰ διεθνῶν δικιτησιῶν ἐπικρατήσεως τῆς εἰρήνης καὶ κταραγῆσεως τῶν πολέμων. Μεταξὺ τῶν ρητόρων, αἵτινες θερμότερον ὑπεστήριξαν τὸ ζήτημα τοῦτο, ἦτο ἡ ἀντιπρόσωπος τῶν γυναικῶν τῆς Ἀρμενίας, ἣτις μετὰ πολλῆς συγκινήσεως ἠκούσθη παρὰ τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, εἰκονίζουσα τὴν φρικώδη καταστροφὴν τῶν συμπατριωτῶν της καὶ τὸ ἀθῶον αἷμα, τὸ ὅποῖον ἀδίκως ἐχύθη, ἔνεκα τῆς ἀκαταλόγιστου αὐτῆς ἐξεγέρσεως τῶν Ἀρμενίων.

Ἡ Αἰμιλία Μαριάνη ἀπαγγέλλει ὠραῖον λόγον ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης. Ὁ κ. Λέων Τολστόη, ὁ Ἐδμόνδος καὶ ἡ Εὐγενίκα Ποντοნიὲ Πιέρ διεκδικοῦν τὸ ἀπαρξάριστον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ τὴν διεθνή δικιτησίαν, ἀναπληροῦσαν τὸν πόλεμον.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐργασίας τῆς γυναικός ὁ κ. Λεφένβε ζητεῖ τὸν περιορισμὸν τῶν ἐργασίμων ὥρων τῶν ἐν τοῖς τυπογραφείοις ἐργαζομένων γυναικῶν. Ἀλλὰ κατ' αὐτοῦ λαμβάνουν τὸν λόγον πολλαὶ κυρίαὶ ῥήτορες, αἵτινες ἀποφαίνονται ὅτι αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἀφθεοῦν ἐλευθερία εἰς τὴν ἐργασίαν των καὶ ὅτι εἶναι ταπεινωσις διὰ τὰς ἐργαζομένας ἢ ὡς πρὸς μικρὰ παιδίκα κηδεμονευτικὴ αὐτῇ ἐν πᾶσι στάσις τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ ρωσίσ κ. Viggishaff λέγει, ὅτι συμφέρον αὐτῶν τῶν ἐργαζομένων εἶναι νὰ διευκολύνουν ἐν τοῖς διαφόροις ἐργοστασίοις τὴν εἰσγωγὴν καὶ ἰσότητά τῶν γυναικῶν συναδέλφων των, ἀφοῦ ὅλοι αὐτοὶ μεταξὺ τῶν ἐργαζομένων ἀριθμοῦν καὶ συζύγους καὶ θυγατέρας καὶ ἀδελφάς. Ἡ κ. Cheliga διερωτῆσει τὰς διακρυφίνας δέκα πέντε χιλιάδων γυναικῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, αἵτινες ἐργάζονται δέκα ἔξ

LEON TINSEAU

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Ὁ δὲ Πατριῶς ἐν τῇ ἀνεπιτηδεύτῳ αὐτοῦ ἀμαθείᾳ, ἣτις θὰ ἐξέλπει μετ' ὀλίγον, ἐξελάγη, ἰδὼν ὅτι ὁ ἔρωσ εἰς τινὰς περιστάσεις εἶναι ἀσθενέστερος τῆς ζηλοτυπίας.

Ἐν Παρισίαις, εἰς περιβλεπτος ἀσθενῆς, ὅταν ἀναμείνεται τὸ μοιραῖον τέλος, διέρχεται διὰ τριῶν διακεκριμένων περιόδων. Πρῶτον, εἶνε, καθ' ἣν τὸ πλῆθος ἐγγράφεται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίῳ, αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουσι τὰ ἱατρικὰ δελτία περὶ τῆς υγείας του, καὶ οἱ εἰδηκοὶ συντάκται προετοιμάζουσι, διὰ πᾶσαν περιπτώσιν, τὰ ἐπιληθῆ ἀρθρα, ὥστε νὰ μὴ εἰρεθῶσιν, ἐν τῇ ἀνάγκῃ ἐσπεράν τινὰ νὰ μὴ δευτηρίως. Ἡ δευτέρα, καθ' ἣν, ὡς ἐκ συνθήματος, τὸ μέχρι τῆς θῆς διατυμπανιζόμενον ὄνομα τοῦ ἀσθενοῦς καθίσταται δυσκᾶγνωστον, δυσέριπτον καὶ λησμονηθὲν, ὡς τὸ πρὸ ἔτους ἀποθανόντος νεκροῦ. Καὶ ἡ τρίτη, ὅτε θύρῳς διεγείρεται περὶ ἐν φέρετρον, ἣ τριεῖς συνεσταλμένα γραμμαεὶ εἰς τὸν τύπον, δηλοῦσιν ὅτι ὁ ἀσθενῆς ἐπεκλήθη ἐν τῇ ζωῇ καὶ ὅτι ἡ θέσις του δὲν ἐνεώθη εἰστέ.

Ἀπὸ πολλῶν ἑβδομάδων, ἡ δευτέρα περίοδος ἐξηκολούθη διὰ τὸν Γοδεφροῦ. Ἡμέραι ἰσόληροι παρήρχοντο ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐκ τῶν ἔξω γνωστῶν μερίμνης ἢ ἐπισκέψεως, ἐνθ' ὁ Πατριῶς ἐπέμενε ἀγρυπνῶν καὶ ἡ μήτηρ Σωδάλ ἐπολλαπλασίασε τὰς ἐπισκέψεις αὐτῆς. Ἴνα δὲ ὁ ἀνορρωσάντων ἀναπαύεται ἀνετώτερον, ἐξήρχοντο ἐν τὴν αἴθουσαν ὅπως συνδιαλέγονται.

Ἀλλ' ἡ μήτηρ Σωδάλ ἣτις εἶχεν ἐνοήσῃ τὸν ἔρωτα τοῦ Γοδεφροῦ πρὸς τὴν θυγατέρα της καὶ εἶχε πεισθῇ ὅτι οὐδεὶς Ρῶσος πρίγκηψ ἐσκέπτετο νὰ

ἔλας ὄρας καθ' ἑκάστην, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν ἀδειαν νὰ καθίσουν οὔτε ἐπὶ μίαν στιγμήν.

Καὶ ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐργασίας τῶν γυναικῶν λήγει με πρότασιν τῆς προέδρου κ. Pagnou, καθ' ἣν πλὴν τῆς Κυριακῆς εἰς τὸ μέσον τῆς ἑβδομάδος πρέπει νὰ διδεται μία ἡμέρα ἀναπαύσεως εἰς τὰς ἐργαζομένας γυναῖκας.

Παρίσιοι. **Μαρία Μαρτιν**

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Τροποποίησις στηθοδέσμου. Τοὺς σαφοὺς εἰαίρους τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων ἀψησόλησεν ἐν μιᾷ τῶν προσφάτων αὐτῆς συνεδριάσεων ὁ γυναικεῖος στηθόδεσμος· ζήτημα, ὅπερ μεθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀπαλότητα, εἶνε πᾶν ἄλλο ἢ ἀνάξιον προσοχῆς, καθὼς ὁ φθοερὸς αὐτὸς κορσὸς εἶναι ἐν ταύτῳ τὸ μέγα μαρτύριον καὶ ὁ μέγας πόθος τοῦ γυναικεῖου φύλου.

Εἰς ἐκ τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἀνεπτύξεν ἐν συνεδριάσει τοῦ σωματείου καὶ ἀνέλυσε περισπούδαστον ἔργον περὶ τοῦ στηθοδέσμου, ὅπερ ἐγγράφη ὑπὸ γυναικός, τῆς κυρίας Γκασσεαρρῶ, διδάκτορος τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων καὶ ἱατροῦ ἐν τῷ Μελοδρματικῷ θεάτρῳ. Ἡ κυρία αὕτη, ἐπιστήμων ἐν ταύτῳ καί . . . γυνή, ἦτο εἴπερ τις καὶ ἄλλος ἀρμόδια, νὰ παραματευθῇ, τοιοῦτο θέμα. Διὸ καὶ ἤκρισθησαν τῆς ἀναλύσεως τοῦ ἔργου της μετὰ πάσης προσοχῆς οἱ σοφοὶ συναδέλφοί της. Ἡ κυρία Γκασσεαρρῶ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἐν γρήσει μεταξὺ τῶν γυναικῶν πατῶν τῶν κοινωτικῶν τάσεων στηθόδεσμος εἶναι βλαβερώτατος εἰς δι ἀφορᾶ εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς πέψσεως, διότι μετακινεῖ τὸν στόμαχον κάτω τῆς κοινωτικῆς αὐτοῦ θέσεως· βλαπτικώτατος εἰς τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα, διότι παρακωλύει τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θώρακος· βλαπτικώτατος εἰς τὰ νεφρά, διότι καὶ αὐτῶν ἐπιφέρει μετατόπισιν. Πρὸς τούτοις πολλῆς ἄλλης βλάβης γίνεται πρόξενος εἰς τοὺς μῦς τοῦ θώρακος, εἰς τὴν κοιλίαν, εἰς τὰ ἐντόθια, εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινήσεων. Καὶ αἰτία ὅλων τούτων ἡ κκὴ ἐπὶ τοῦ σώματος θέσις τοῦ στηθοδέσμου. βασιζομένου ἐπὶ τῆς ὄσφυς καὶ καταθλίβοντος τὰ κοιλιακὰ ὄργανα.

Ἡ σοφὴ ἱατρὸς προτείνει ὅχι ἕτερον εἶδος, ἀλλ' ἑτέραν θέσιν τοῦ στηθοδέσμου· θέλει νὰ στηρίζεται οὗτος ἐπὶ τοῦ ὀστοῦ τῆς λεκάνης

ζητήσῃ τὴν χεῖρά της, ὅτι δὲ ὁ Ἀντώνιος· ὁ καθοδικὸς· ἐλάχιστον καιρὸν ζωῆς εἶχεν, ἤρχισε νὰ σκέπεται ὅτι ἡ κόρη της ὡς νέα πλοῦσα χήρα μεγάλου καλλιτέχνου θὰ ἐξηγαλίζεν ἴσως λαμπρότερον μέλλον. Ἦρχισε λοιπὸν νὰ μεριμνᾷ περὶ τοῦ Γοδεφροῦ μετὰ καταβληπτικῆς ἀρσισώσεως, καὶ ἐπειδὴ οὗτος ἔβαινε ἤδη πρὸς τὴν ἀνάρρωσιν καὶ ἠδύνατο ἀκόπως νὰ συνομιλή, ἡ αὐτόλητος νοσοκόμος ἐπεζήτηε ἐπιμόνως τὰς μετ' αὐτοῦ κατ' ἴδαν συνδιαλέξεις ὡς ὑποθαλπούσας τοῦ κρυφίου αὐτῆς σκοπούς. Τότε παρετήρησεν ὅτι ὁ Ὁ Φίρελ εἶχε καταβληθῇ σωματικῶς καὶ ἡ ἀλλαγὴ ἀέρος καὶ οἱ συχνοὶ περὶπατοὶ ἦσαν ἀναγκαῖοι αὐτῷ.

— Θεέ μου! νὰ, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, πρὸ κηρὸν δὲν ἐξήλθες!
— Πῶς τὸ γνωρίζεις; ἀπήνησεν ὁ Πατριῶς γελῶν, ἴσως ἐξηρχόμεν ἐνθ' ἐκοιμᾶτο.

Ὁ Ἀντώνιος προσέβλεψε τὸν νέον ἀνήσυχος καὶ, μετὰ τινος δυσπιστίας, εἶπεν: — Ὅχι, ἠσθανόμην ὅτι ἦσο πάντοτε παρὰ τὸ πλευρόν μου.

— Καὶ ἐγὼ, δὲν εἶδον ἀκραιφνεστέρην φίλιαν, προσέθηκε μετὰ στόμφου ἡ Ρουμανίς, προσβλέπουσα τὸν Πατριῶν ἐνθ' ἔκτισε προσεπάθει νὰ διαισῶσῃ εἰς τὰς κρυπτομένας προθέσεις τῶν ἐπαίνων τούτων, καὶ εἰς τὴν ἐπιμονὴν της τοῦ νὰ μείνῃ μόνη μετὰ τοῦ Γοδεφροῦ. — Ἴσως διὰ τὴν διαθήκην του, ἐσκέπτετο ὁ νέος, ἀλλ' εὐτυχῶς παρεκάμφαμεν τὸν σκόπελον.

— Ποῦ θὰ υπάγῃς; ἤρωτησε ὁ ἀσθενῆς τὸν φίλον του!
— Ἐγὼ θὰ εἶ· συνεβούλευον νὰ προτιμήσῃτε τὸ δάσος, προσέθηκε ἡ Ρουμανίς, διὰ νὰ ἐπισκεψῆτε τὸ θερμοκήπιον τῶν τροπικῶν.

XI

Μετὰ τέταρτον ὥρας ὁ Πατριῶς διέτρεχε τὴν ἐπὶ τοῦ πάγου ἀποκλεισμένην ἀμυρὴν τῶν ἀτραπῶν τοῦ δάσους, βαδίζων σχεδὸν μόνος καὶ στρέφων ἐνίοτε τὴν κεφαλὴν ἵνα ἴδῃ παῖδα τινὰ παίζοντα, ἢ ἀμαχηλάτην περι-

ὄπερ ἀντέχει εἰς πᾶσαν πίεσιν καὶ νὰ μὴ πιέζη τὴν κοιλιακὴν κοιλότητα, ἀπὸ τοῦ στέρνου μέχρι τοῦ ἡθικοῦ ὀστού. Ἡ κυρία Γκατεσαρρῶτ ὑπέβαλε πλήρες καὶ ἀκριβέστατον σχέδιον στηθοδέσμου, μέχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, μηδὲως παραβλάπτοντος τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑγιεινῆς. 126 γυναῖκες ἐν Παρισίοις φέρουσιν ἤδη τὸν νέον τοῦτον στηθοδέσμον, ἀνήκουσαι εἰς πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις. καὶ εἶναι κατηχηριστημένα μετ' αὐτόν.

Ὁ ἰσόβιος γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημίας ἠὲ χαρίστησε τὴν σοφὴν κυρίαν διὰ τὴν σοφὴν πραγματείαν τῆς, ἣτις κατετέθη ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Ἀκαδημίας.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τὰ τραπεζομάνδουλα καὶ τὰ χειρόμακτρα, λαμβάνουσιν στιλπνοτέραν χροιάν, ὅταν σιδηρωθῶσι πολὺ πρὶν ἢ μεταχειρισθῶμεν αὐτά.

* *

Διὰ νὰ καθαρίσητε τὸ βούτυρον, δέσατε αὐτὸ ἐπὶ ἐλαφρᾶς πυρᾶς, καὶ προσθέσατε εἰς τέσσαρας ὀκ. βουτύρου, 60 δρ. κόνεως ξυλανθράκων, 5 δρ. κόνεως κειμωνίας, ἐν κολλιχίον μελίτιος, καὶ ὀλίγα καρόττα εἰς τεμάχιον. Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἀναμίξατε ὅλα ταῦτα μετὰ τοῦ βουτύρου, ταράσσοιαι διαρκῶς, καὶ ἀφαιροῦσαι τὸν ἀφρόν ἐφόσον βράζει· περᾶτε ἔπειτα τὸ βούτυρον διὰ λεπτῆς μουσελίνης, καὶ ἀφίνετε νὰ ψυχρανθῇ· οὕτω παρασκευαζόμενον τὸ βούτυρον καθαρίζεται ἀληθῶς, καὶ ἀποκτᾷ γεῦσιν νοστιμωτάτην.

Ἡ κόνις τῶν ξυλανθράκων ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοῦ τὰ ἀέρια, ἡ κειμωνία ἐξουδετεροῖ τὰ ἐνυπάρχοντα ὀξέα, τὸ μέλι βελτιώνει τὴν γεῦσιν, καὶ τὰ καρόττα προσδίδουν εἰς αὐτὸ ὑποκίτρινον χρῶμα, λίαν εὐχάριστον εἰς τὴν θέαν.

Ὅταν τὸ βούτυρον ψυχρανθῇ, ἐξάγετε αὐτὸ ἀπὸ τῆς χύτρας, βρέχετε δι' ὕδατος ψυχροῦ, καὶ θέτετε ἐντὸς δοχείου, τὸ ὅποιον τοποθετεῖτε ἐντὸς ἄλλου δοχείου μεγαλειτέρου πλήρους ὕδατος. Ἀναμίξατε ἐντὸς τοῦ βουτύρου καὶ τεμάχιον ἄρτου καλῶς ἐψημένου, ὄπερ θὰ ἀπορροφήσῃ πᾶσαν κακὴν ὀσμὴν αὐτοῦ, καὶ τὸ ὅποιον ἀφαιρεῖτε μετὰ τινά καιρὸν διότι θὰ ὀξῆ. Ἀλατίσατε καὶ φυλάξατε.

Πλύσιμον τῶν ἐκ στιλπνοῦ δέρματος χειροκτίων. Διὰ γάλακτος ἐξ οὗ ἀφρήθη τὸ ἀνόγαλα, βρέχετε μικρὸν καθαρὸν σπόγγον, ὃν

προστρίβετε ἐπὶ ἀγνοῦ σάπωνος, καὶ διὰ τοῦ σπόγγου τούτου οὕτω παρασκευασμένου, τρίβετε ἐλαφρῶς τὸ χειρόκτιον τὸ ὅποιον φέρετε ἐπὶ τῆς χειρός.

Μετὰ τὴν ἐλαφρὰν αὐτὴν πλύσιν ἐκβάλλεται τὸ χειρόκτιον, καὶ τὸ ἀπλοῦται ἵνα στεγνώσῃ. Ἀλλ' οὕτω πλυόμενον τὸ χειρόκτιον φαίνεται καταστραφέν, ἐὰν δὲν μαλακυνθῇ ὅπως οὖν τὸ δέρμα. Πρὸς τοῦτο ἐντείνετε αὐτὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μέχρις οὗ ἀναλάβῃ τὴν πρῶτην αὐτοῦ μαλακότητα.

* *

Ὅταν πῆλινον δοχεῖον χάσῃ τὸ χρῶμά του, λάβετε ἕτερον τεμάχιον ἐξημένου δοχείου λειοτριβήσατε αὐτὸ ἐντὸς ἰγδίου, καὶ ὅταν γείνη κόνις λεπτὴ ὡς ἄλευρον, ἀναλύσατε δι' ὀλίγου ὕδατος, καὶ διὰ χρωστήρος ἀλείψατε ἐξωθεν τὸ δοχεῖόν σας.

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ—ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Γραμμαὶ Ἀθηνῶν Π. Ν. Φαλήρου

Δρομολόγιον ἰσχυρὸν ἀπὸ τῆς Τετάρτης 3 Ἀπριλίου 1896

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον D'Athènes à Phalère				Ἐκ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας Phalère à Athènes			
Π. Μ.	Μ. Μ.	Π. Μ.	Μ. Μ.	Π. Μ.	Μ. Μ.	Π. Μ.	Μ. Μ.
6.—	10.40	12.40	4.40	6.40	10.40	12.40	4.40
6.40	11.20	1.20	5.20	7.20	11.20	1.20	5.20
7.20	12.05	2.—	6.—	8.—	12.—	2.—	6.—
8.—	10.—	2.40	6.40	8.40	—	2.40	6.—
8.40	—	3.20	7.20	9.20	—	3.20	7.—
9.20	—	4.—	—	10.—	—	4.—	8.—

Τὰς Κυριακὰς καὶ Ἑορτὰς καιροῦ ἐπιτρέποντος.

Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.
12.05	3.10	6.10	12.—	3.30	6.30
12.40	3.40	6.40	12.40	4.—	7.—
1.20	4.10	7.10	1.30	4.30	7.30
—	4.40	7.40	2.—	5.—	8.—
2.10	5.10	—	2.30	5.30	8.30
2.40	5.40	—	3.—	6.—	—

Ἐκ Καλλιθέας εἰς Ἀθήνας — Kalithéa à Athènes.

Π. Μ. 5.35 6.15 Μ. Μ. 9.10

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Καλλιθέαν — Athènes à Kalithéa.

Μ. Μ. 7.55 8.35 9.30

βεβλημένον παχέϊον μηλωτὴν, καὶ μετὰ τῶν ἔκπων του συνομιλοῦντα! Ἐν τῇ ἐρημίᾳ δὲ ταύτῃ εὐρισκόμενος ὁ Ὀ-Φάρελ εἶχε παραδοθῆ εἰς σκέψεις ὀδυνηρὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ὅτε αἴφνης φωνὴ γνωστοτάτη, ἐξερχομένη ἐκ τῆς παραπλεύρου ἀτραποῦ, τὸν συνεκλόνησε.

— Δοιπόν, κύριε, ἔλεγεν ἡ φωνή, τί σὰς ἔκαμαν καὶ ἔχετε τοιοῦτον ὕφος ἀπαίσια καὶ μανιωδές;

— Ὁ Ὀ-Φάρελ ἐστράφη κατάπληκτος πρὸ τῆς Εὐγενίας Σωδάλ, ἀλλοφρονῶν δὲ ἐχαιρέτησεν αὐτήν, λέγων.

— Τίποτε δὲν μοι ἔκαμον, περιδιαβάζω, τυραννούμενος ὑπὸ τῶν σκέψεών μου!

— Περιδιαβάχετε ἐπαναλαμβάνων τὸν ρόλον τοῦ Ἀμλέτου. Μήπως ἡμέραν τινὰ προορίζομαι νὰ σὰς δώσω τὴν ἀπάντησιν; Καὶ διὰ γλυκυτάτης καὶ ὀλίγου εἴρωνος φωνῆς ἤρξατο ἄδουσα: «Ἰδοὺ αὐτός· ἀλλ' εἰς τὰ μέρη ταῦτα ἐγὼ τὸν ἐκλύω»;

Καὶ ἐσταμάτησε, παρατήρησασα τὸ ὀδυνηρῶς θλιβερὸν ὕφος τοῦ Πατριχοῦ.

— Δὲν ἔχετε ὄρεξιν δι' ἀστείότητα, ἐνῶ ἐμὲ καθιστᾷ εὐθυμον ὁ ὠραῖος αὐτός χειμερινὸς ἥλιος. Ἀλλά, πῶς εἶπτε; — Ὅχι καλὰ! ἐφόσον ἀπαντᾷ ἡ φυσιογνωμία σας! Βεβαίως, αὐτὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τοσοῦτου κόπου. Γνωρίζω πόσον εἶπτε φίλος ἀφοσιωμένος καὶ εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τοῦτο!

Κατὰ τὴν ἀρετὴν ταύτην τῆς αἰοίδου ἐρωταπόκρισιν, ὁ Πατριχὸς ἔλαβε καιρὸν νὰ συνέλθῃ καὶ περιφέρων περὶ αὐτὸν τὸ ὄμμα ἀπὸ τῶν σπινθηροβόλων ὀμμάτων τῆς Εὐγενίας ἀρξάμενος καὶ τῆς ἐκλάμπρου αὐτῆς καλλονῆς, εἶδεν ὅτι περὶ αὐτοὺς τὸ πᾶν ἦτο χαρὰ, ζωὴ καὶ ὑπόσχεσις. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε χρυσοῦς καὶ ψυχρός, ὡς αἱ τελευταῖαι χειμεριναὶ ἡμέραι ἄς διήρχοντο. Δένδρα τινὰ ἤρθουν ἤδη καὶ ἡ γῆ ἀπέδιδε τὰς ὑγιεινὰς ἀποπονοίας τῆς ἀρχομένης ἀνοιξίως.

Οὐδεὶς ἀνὴρ, ὅσον κεκορημένος καὶ ἂν ἦτο ἐξ ἡδονῶν, δὲν θὰ ἔμενεν ἀπαθὴς πρὸς τόσα ἰσχυρὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς φύσεως θέλητρα, πολλῶν μᾶλλον ὅ ἐπὶ τοσαύτας ἡμέρας ἐν ἀσφυκτικῶν κοιτῶν κλεισμένος ἐνθουσιωδῶς Ὀ-Φάρελ,

ὅστις τοσοῦτον ἐνεπνεύσθη ὥστε μικρὸν ἐὰν ὤφετο ἤθελε λησμονήσει πᾶσαν αὐστηράν τοῦ βίου αὐτοῦ διάταξιν. Ὅπως δὲ διαλύσῃ τὴν οὕτω παραφέρουσαν αὐτὸν σιγὴν, εἶπεν:

— Δοιπόν; ἐπεριδιαβάχετε ἐπίσης;

— Γελῶσα, ἀπὸ καρδίας, διὰ τὴν μαθητικὴν ταύτην ἐρώτησιν ἡ Εὐγενία:

— Μάτην θὰ ἠρνούμην τοῦτο, ἀπήντησεν, ἀφοῦ διέφυγον καὶ τὴν προσοχὴν τῆς μητρὸς μου, παρασυρθεῖσα ὑπὸ τῆς πρὸ τῆς θύρας μου σταθμεύουσας ἀμάξης, καὶ τοῦ ὠραίου τούτου ἡλίου· ἐνόμιζον δὲ ὅτι τόσον ἐνωρὶς οὐδένα θὰ συνήντων ἐνταῦθα.

— Καὶ βεβαίως οὐδένα συνητήσατε· ἐγὼ, εἶμαι οὐδεὶς δι' ἡμᾶς τὸ νοστιμώτερον δὲ εἶναι ὅτι εἰς τὰ μέρη ταῦτα ἐστάλην ὑπὸ αὐτῆς τῆς μητρὸς σας.

— Μὴ πλάττετε ἱστορίας!

— Ποσῶς! ἡ μήτηρ σας ἐπέμενε νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν κῆπον, ὃ ἀσθενὴς μας ἐπίσης, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ! . . .

— Παράδοξον! καὶ ἐγὼ ἔρχομαι πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, τῇ υποδείξει τοῦ πρίγκηπος Κεμενέφ, ὅστις ἐνθουσιωδῶς μᾶς ὠμίλει χθὲς περὶ αὐτοῦ, λέγων συγχρόνως ὅτι οὐδένα ἤθελον συναντήσει.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ὀ-Φάρελ ἐξέφρασε δυσαρσενικίαν τινά. Ἴσως θὰ συναντήσητε ἐκεῖνον! Τίς εἶδεν! Ἡ Εὐγενία ἔστη αἰφνιδίως, ἐνοήσασα τὴν ὑπονοουμένην μομφὴν, συνωφρωθῆ καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἀνεζήτησε τὴν ἀμαξάν τῆς· ἀλλὰ μεταβληθεῖσα διὰ τὴν ἐνδειξιν αὐτῆν τῆς ἐνοχλήσεως εἶπεν:

— Κύριε, εἰσελθετε μετ' ἐμοῦ! Ὅσα σὰς τιμωρήσω οὕτω, διὰ τοὺς λόγους τοῦ ὀποίου ἐπροφέρατε. Μάθετε δὲ ὅτι δυσκόλως δέχομαι τοιαύτας ἀστεϊότητες.

(ἀκολουθεῖ)